

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносити
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горовіца в
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

В И Х О Д И Т Ь

щодня крім неділь і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковини“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петровича
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланім“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Шестий з'їзд рільничий.

Поцри справи національні нам конечно треба звертати всю нашу увагу і на справи економічні. Наша „*Буковина*“ завжди пильно слідить за тими справами, особливо за справами рільництва, бо вони нас Русинів яко нарід хліборобский найбільше обходять.

Про значінє і вагу з'їздів рільничих писали ми в 32-гім ч. минувшого року, де подали ми справозданє із нарад пятого з'їзду рільничого. Тепер хочемо познакоми-ти наших читачів докладнійше з тими спра-вами рільничими, які були предметом на-рад на шестім з'їзді рільничім, що відбув ся у Відні на днях 20-го до 23-го люто-го. В нарадах взяли участь заступники майже всіх країв (відпоручники товариств господарєких, Рад культури краюї), а та кож сам міністер рільництва гр. Ледебур і по одному заступникови міністерства ріль-ництва, торговлі і судівництва; з того видко, яку вагу прикладає тим нарадам само правительство; се видко также із слів міністра гр. Ледебур, котрий відпо-відаючи на повитанє, сказав: „Бажання і порушені гадки з'їзду прийму з подякою. Обовязком міністра рільництва є, старати ся пізнати як найдокладнійше обставини культури краюї і той настрій, який задля

тих обставин серед хйборобів панує. Моя повинність нести там поміч, де єї треба. А в тих справах, що залежать від цілого правительства, буду рішучо заступати інтереси рільництва і лісництва і можу запевнити всіх тут зібраних заступників рільництва, що у моїх товаришів міністрів зовсім не бракує виrozumілости, прихильности і жичливости для справ рільництва і лісництва, а се покаже ся і при відновленю угоди з Угорщиною“.

Три важкі справи були предметом нарад і ухвал з'їзду, а то: 1) відновлене угоди з Угорщиною (референт пос. до ради держ. проф. Кайзер), 2) ubezpieczeniє на старість і ubezpieczeniє посагів (віна), і оскільки тим способом дасть ся злекшити поєїність земельну з тягарів доживотя і сплати співспадкоємців (рефент пос. сойм. Ріхтер), і 3) конверзия довгів гіпотечних і заведене за-сади покриття при екзакуциях (реф. др. Ліхт).

Очевидно справа відновлення угоди з Угорщиною тепер найбільше всіх обходила. Погляди бесідників лиш в одній точці були тут не згодні. Одні, як др. Форшт і Маштальяк, промовляли за тим, щоби пловою лінією відділити ся цілковито від Угорщини, бо се далеко більше відповідає інтересам рільників австрійських; а другі, як Тавше, Урбан, Чех, Мілевский, Гуде-

нус, гр. Атеме, проф. Охенковський, гр. Цедтвіц були більше умірковані і виска-
зувались за спільністю в справах госпо-
дарських з Угорщиною, але тільки в такім
разі, коли-б удало ся зробити з Угорщи-
ною справедливу угоду, инакше і вони
будуть за тим, аби цілковито відділити ся.
Зате всі згідно твердили, що в теперішнім
стосунку межі Австрією а Угорщиною
лежить вся причина економічної нужди
Австрії і що всіма способами треба стара-
ся, аби сей стосунок поліпшити в користь
нашої половини держави. З'їзд рілнийчий
поставив проте цілком виразно жадане,
аби Австрія лиш в тім разі пристала на
відновлене цювої і торговельної угоди з
Угорщиною, коли через ту угоду інтереси
рілництва а тим самим і інтереси держа-
ви будуть більше обезпечені ніж дотепер.
Так само треба-б при відновленю угоди
подбати про відповідну запоруку, щоб по-
станови угоди цювої і торговельної не бу-
ли лиш на папері, але щоб їх Угорщина
докладно додержувала. В кождім разі жа-
дають австрійські рілники, щоб угоду цю-
ву і торговельну з Угорщиною завчасу ви-
повісти, аби тим чином промостити дорогу
для справедливійших підстав угоди.

Найгірше давало ся австрійським рільникам в знаки те, що Угорщина не додержувала угоди і скоро лиш виділа для себе десь якийсь хосен, то знала угоду

З ЖИТЯ.

(Черновецьке болото в світлі електричним. Німецька господарка. Думки по мясницях. Патріотична апострофа. Тяжкі часи на поезію. Аванс учителя в Галичині. Картирство на Руси. Господи, мав Ти коли гості? Сплетні стаїславівці. Дальше буде).

Від горя до щастя дорога трудна,
Надій ся і жди і моли ся,
Аж винеш всю чашу гіркую до дна,
А потім — смаком обійди ся...

Утомлений вийдеш, як з ями борсук,
Пройти ся по денній роботі:
На улиці багна і води течуть,
Все місто сидить у болоті.

Лиш плісти гондолями по улицах —
Так в тих Чернівцях поетично,
Болото рідке, як сметана, а ще
Освітлене в нас електрично.

І промінї ясні в болоті мигтять,
Як в озері місяць пузатий,
Міщани, як бузьки, ступають усі,
Бо гірко в багні потопати.

О радні столичні, батьки Чернівців,
О Німці, стовпи черновеші!
Я думав, що польські порядки лиш злі,
А ту йще гірші — німецькі...

Поганий сей сьвіт, все чогось не стає,
І легко стаєш песимістом:
Для ока — електрика, для ніг — лиш багно,
І тїш ся столичним тим містом!

Кальонів магістрат даром не дає,
На улицах жалує кладки...
О сонце весняне, прийди вже до нас,
Зроби в Чернівцях раз порядки!...

Тимчасом надутий у хаті сидиш,
Думаєш, як треба у пості,
Над марністю світа, над людським життям,
Коли вже весна прийде в гості?

Блаженний той муж, що в м'ясниці женився,
Єму за весною не тужно,
Та чую: всі наші молодії все ждуть
І вянуть панни незамужно.

Мясниці минулись, весіль не було,
Панни тільки скривили губи...
А на щож жіночі товариства в нас?
А на щож жіночий клуби?

Ми мали надію, що кляubi ті всі
Зазнають в женитбах поваги,
А ту, як блукали, так блудять і днесь
По коршмах саmітні нетяги...

Ми страх поетичні у піснях своїх,
Ще більше практичні на ділі:
Богатих ми любимо з всеї душі,
А бідних любити не сьмілі.

Сьпіває про любку Іван селянин,
А жінку бере і погану;
Нехай лиш маєток хороший найде,
Він кине найкрасшу кохану.

Сьпіває і вчений про вічну любов,
І поглядом в хмарах блукає;
А схоче на правду женити ся він,
Богатої жінки шукає.

Поезія в піснях сяє, манить,
Як світло ярке, електричне:
Житє-ж, наші вчинки — непривітні всі,
Як наше болото столичне.

Ми нарід великий, ми любимось всі,
У слові, у слові, у слові;
На ділі ж най дїтько і всіх забере,
Щоб тільки ми були здорові.

Най кличуть, кричуть і благають усіх,
Щоб разом держали ся купи,
Они головами покивають враз
І нурка в свої шкаралуни!

Ах, Боже! коли то настане у нас
Відвага і тривкість залізна!
Коли уже зникнуть з нашої землі
І Русин все пізний і Русинка пізна?

А лишуться люди скупі на слова,
Та щедрі на діло, на діло,
Що своїм країнам на ціле життя
Залишуть і душу і тіло?...

обійти. Так як Угорщина не роблять вже навіть і дикі народи, сказав справедливо пос. Лінбахер, Може бути, що тому винні неясні постанови угоди, але може і наше правительтво провинило ся, бо не уміло рішучо боронити інтересів нашої половини держави і завсїгди було уступчиве. Сего вже годі далше терпіти і всякі кривди треба вже раз усунути.

Богато говорило ся про се, яким способом можна-б присилувати Угорщину до того, щоб додержала угоди з Австрією як найдокладнійше. Др. Урбан висказав гадку, здає ся найбільше практичну, щоби завести і тут цлові конференції, або якусь подібну до них інституцію, — такі цлові конференції устанавлені у всіх цлових і торговельних угодах із заграницею. Але і такі конференції не багато-б помогли, скоро Угорщина схотїла-б собі і далше так самовільно поступати як дотепер і всякими штучками обминати угоду. Дятого се важна задача правительства і тіл уставодайних, виступати як найбільше рішучо против всякого змаганя Угорщини зломити угоду.

Зїзд рільничий обговорив далше поодинокі точки, які треба-б при відновленю угоди з Угорщиною доконечно узглядити в інтересї австрійського рільництва. Всї вони дуже важні. І так перед усїм треба собі виразно вимовити, щоб в одній половині держави не давати таких осібних полекш продуцентам, котрі були-б шкідливі для другої половини і утрудняли-б єї конкуренцію. Найбільша шкода для австрійських рільників виходить з того, що Угорщина для перевозу свого збіжа має після умови таньшу тарифу желїзничу ніж для австрійського збіжа; дятого треба собі застеречи самостійність що-до тарифу. Аби мати безнастанну контролю над тарифовими зарядженнями в Угорщині і оскільки вони некористні для австрійської продукції, то треба уста-

новити при желїзничій радї державній осібний комітет, котрий мав би задачу досліджувати тарифові зарядження Угорщини і їх вплив на австрійську продукцію.

І справи ветеринарні треба доконечно инакше уладити. Тепер з Угорщини завсїгди заносить ся до нас всяка зараза на худобу, бо там не дбають про те, так як у нас, щоби заразу на худобу винищити. Дятого всякі великі жертви наші, аби пр. заразу сухітничу у нас винищити, зовсїм даремні, бо з Угорщини приходить завсїгди наново тота зараза до нас, а з того подвійна шкода для австрійських рільників: поперше худоба австрійських рільників завсїгди наново набирає ся зарази від угорської худоби, а по друге рільники австрійські не можуть користати із заключених з Німеччиною і Швайцарією конвенцій, не можуть збувати своєї худоби за границею, бо тоті держави з огляду на пануючу заразу на Угорщині замикають свої границі і для худоби з Австрії. Ветеринарна поліція угорська ще й иньшим дечим не домагає, що особливо виявило ся в часї зарази на безроги. Отже треба острійше контролювати худобу угорську при ввозї до Австрії. Се дало-б ся тим способом досягнути, що або треба позакладати на границі заведеня для конфінованя, або треба на границі худобу угорську остро оглядати, або най Угорщина дозволить Австрії право, висилати власних ветеринарів до вивозових місць Угорщини, котрі там стан здоровля худоби мали-б слїдити. А найліпше відповідало-б інтересам наших рільників, заключити і з Угорщиною таку саму конвенцію що-до зарази на худобу як з Німеччиною і Швайцарією.

(Далше буде.)

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 7. марта 1896.

Похибка друкарська. В числї 43-ім у вступній статї на другій сторонї при самім кінци просимо справити важну похибку. Там має читати ся: „Господарства дрібні (не збірні) не будуть могли остояти ся — они переобразять ся, злучать ся в господарства збірні (не дрібні).“

Твори Олександра Огоновского. Молодіж академічна в почутю великої вартости наукових праць, нагромаджених в протягу 20-літньої діяльности професорської бл. п. Олександра Огоновского, праць, що находять ся в его спадщині, приступає тепер до виданя „Систему австрійського права цивільного“, — обіймаючого цілість з виїмком права фамільного — при помочи професора д-ра Петра Стебельского, котрий не відказуючи свого співділяня, заняв ся впорядкованем і редакцією видавництва. Систем буде обіймати 50 до 60 аркушів друку і складати ся буде з 3 томів. Перший том обійме часть загальну і право річeve, другий з обовязаня (часть загальну і спеціальну), третій право спадкове. Друк пічне ся в другій половині марта с. р. Коніт видавництва буде так великий, що молодіж ніяк не могла би приступити до переведеня пляну в діло, коли-б не поміч в.п. Олександри Огоновской, котра для звеличання памяти покійного свого мужа і віддана прислуги літературі рускій та молодіжї, жертвувалась взяти на себе наклад. Але проте правники повинні спомогти видавництво надїсланем на него передплати в сумі 7 зр. 50 кр. на руки п. К. Беднарского, управителя друкарні ім. Шевченка у Львові ул. Академічна ч. 8. Підмога материяльна від правників доконче ту потрібна, так в їх інтересї, як в інтересї розвою літератури і потреб молодіжї.

Нова громадська рада у Відні. В четвер скінчили ся вибори до віденської ради громадської. Того дня вибирало ще перше коло і вибрало 28 лібералів, а 18 антисемітів, отже о 4 антисемітів більше, як минувших виборів. Антисеміти розпоряджають тепер 96 мандатами, отже о 4 голоси більше над $\frac{2}{3}$ цілої ради, а ліберали лише 42. На другий тиждень приїде до вибору нового бурмістра. Доси ще не знати нічого певного, як антисеміти рішать сю справу; однак ходять слухи, що виберуть знов д-ра Люєгера, а він зрече ся в користь якогось підставленого чоловіка. Яко кандидатів вичисляють д-ра Паттая,

От я й патетично промовив якоесь,
А то хоч і як поетично,
Хоч як Русини люблять мову таку,
Та се в нас зовсїм непрактично.

Наставників сотка, робітників один,
Приказує сто, а один лиш працює...
Не хочу приказчиком бути і я —
Най Русин сам далі міркує...

Ох! я аж втомив ся над сими „почайвсими“ віршами! Куди вже мені до поезії! Не ті часи тепер; старіє ся чоловік і фантазію як літнє вола треба тягнути за роги. Нумо прозою! Так можна хоч по людски побалакати та не вязати свого язика. Але треба й про прозу житя говорити.

Цікавий лист прислали мені з Тернопільщини. Се справді автентичний материял з житя, нічим не підкрашений, правдивий. Пише мій знакомий: Познакомив ся я з одним старим педагогом і він мені таке розповів про свою долю: „Нині я вже маю 350 злр. платні, але не так то відразу дійшов я до того. Ось послушайте, як я авансував. В році 1866 заїменовали мене учителем з платнею 74 злр. на рік в Бертешові. Сам я учив 12 літ по 80 дітий нараз. Печаливий інспектор Керекіярто тямив про мене і подумав собі, що час мені вже авансувати, тай перенїс мене до Білки на платню 120 злр. річно. Тут в старій кузні учив я три роки. Потім перенїс мене до Попелян на 150 злр. річно. Тут учив я в опущенім будинку, а мешкав в кухонї, де стояло і мале теля господаря. Годі було инакше. Коли побудував я тут школу і забрав ся ту мешкати, то інспектор дбалий о мое добро перенїс мене до Полянки на платню 200 злр. а відтак на 250 злр. річно. І тут за моїм стара-

нем збудовано будинок шкільний. Тут я хотїв стабілізувати ся. Ба! але інспектор спротивив ся сему, бо я би понесував був собі аванс; через те я мусїв втікати в иньший округ і там стабілізував ся на 300 злр. платні річної. Нині я вже маю 30 літ служби і дослужив ся 350 злр. річної платні! Хиба-ж се не аванс?! В котрім урядї можна так поступенно авансувати і по 30 літах дійти аж до платні 350 злр. річно?! Ви може не вірите? Я покажу вам всі документи! Они в мене гарненько покладані разом з письменними признаннями за ревну працю!“ — Так оповідав мені старик-педагог, а очі у него заблїзли слюзою.

Справді, як тут і не плакати? Се щось подібне як в комедії (яка там она комедія!) Франка „Учитель“. Ріжні думки, які будить така історія, полишаю кождому читателеви до волї, щоб знав лише, як учителя цїнити. А я ще від одного священика маю лист, з котрого мушу скористати. Пише він до мене:

„Дивує мене, що п. Ф. Ржегорж найшов тільки картярів поміж нашими священиками.*) Наше священицтво може в дечім і дряхле, але все ліпше від загалу свїтської інтелїгенції. Підїть вечером по міських касинах — там то цвїте картярство, а з священиків ледви кого з приїзжих найдете. На цілу Борщівщину, повіт дуже великий, є лише двоє священиків-картярів... Другі хиба чотири рази в рік грають в карти — і то як грають? просто за напасть! Більше говорять, диспутують, а вся виграна йде на народний театр; послїдними-ж часами на Народний Дім в Борщеві. Про картярство у свїтських лю-

дий і говорити не хочу. Пригадайте по собі, кїлько лиха діє ся між ними тільки запроте, що влюбили ся в зелений столик. Анї думаю боронити священика-картйара — терпить на тім его родина, потерпить часом і наш брат мужик при требі церковній, але не терпить вся суспільність, як се діє ся з кубанярства, сполученого з картярством у свїтської інтелїгенції. Кладу однак засаду, взятую з досвїду зверх 20-літнього, що поміж нашими священиками дуже мало картярів.

Тепер друга справа: Цїлком справедливий Ваш закид, котрий „Буковина“ хоч би щодня повинна повторяти, що загал руских богачів, байдужний на процвіт наших інституцій фінансово-промислових, держить гроші в скрини, або льокує по чужих банках і т.д. Та сю прояву я Вам легко витолкую, також з досвїду. Щирий Русин-патріот нині не доробить ся покладаного гроша, хоч би гарував від досвїтка до ночі. Звісна річ, патріот, людина чесна, селянина не дре, книжечки купує, піклує ся церквою та читальнею, значить: своє дає, приносить роздає між бідноту, а поле на спілку мужикам і т. п. А приїдуть вакації, так наврїно найдете у такого бідака, священика на селї, шість, сім, а часом і десять чужих людей при страві. Академики, ученики шукають ту відпочинку та відїздаючи — не без того, щоб не позичили яку пятачку на дорогу. Розуміє ся, при гостях дома годі походити добре коло господарства, і так за добре серце, за щиру душу добряга вмирає дідом, а люди, звичайно як люди, прославляють его дурнем...

І так складає ся, що коли треба поїхати на які збори до Львова, то пезно половина священиків не за готїяку приїхала, а тільки пішла не одна корова на продаж, або — що гірше —

*) Тут мова про „Гру в карти у Русинів“ — гляди ч. 29. Буковини.

д-ра Порцера і Штробаха. Очевидно не остануть сі події без впливу і на будучий склад парламенту.

Прецінь раз! Хто тепер перебуває в Чернівцях, той натерпить ся досить від болота, що справді в місті розлило ся мов яке море. Щоби сему лиху запобігти, зробила одна загранична спілка зарядови міста предложене, вибрукувати місто на власні кошти, котрі опісля місто мало би сплатити в 10—20 річних ратах. Магістрат відслав сей проект до будівничого відділу. Маймо надію, що невдовзі не будемо більше потапати в болоті.

Знаний подорожний др. Юл. Паер мав вчора, 6. с. м. в Чернівцях відчит в салі товариства музичного про свої вражіння з научних експедицій до північного бігуна. Ми подамо дещо на слідуєчий раз і з відчиту Паера і про експедицію Нанзена. То дуже цікаві річі; варто прочитати.

Славянське благодетельне общество відбуло сими днями в Петербурзі торжественні свої збори. Голова общества гр. Ігнатов в своїй промові говорив з радістю о зміні політики в Болгарії, а кількох членів держало відчитати о Івані С. Аксакові, помершій перед 10 роками, і о Федорі М. Достоевскім, помершій перед 15 роками. Стан каси общества з кінцем минулого року виносив 256.393 рублів. Дуже замітною річю на тих зборах був уступ промови, в котрім гр. Ігнатов сконстатував, що „ряди членів, двигателів завітів і ідей общества, ріднуть“, отже взивав та запрошував „на поміч молоді руки і молоді сили до спільної роботи в користь цілей общества“. Чи багато знайдеть ся „молодих рук і сил“, котрі подадуть ся на поклик гр. Ігнатова, ми сумніваємось; заскорупіло-реакційна програма общества не спосібна заманювати к собі молоді сили, розумієсь, розумні і чесні, бо глупі або зисколюбні та карієровні всюда самі пхають ся, не треба їх взивати... На збори наспіло кілька телеграм — між тими одна від Венедикта М. Плончанского з Вильні. Сараканаш земляк, колишній редактор „Слова“, забутий людьми, старає ся бодай телеграмою на кожні збори того общества пригадати „великій Росії“, що він ще животить на архівнім складі „у Вильні, городі преславнім“...

Новини з Тернополя. Дня 1. марта відбула ся в Тернополі в комнатах товариства

„брат єврей“ поміг відправити патріотичну дорожку“...

І знов не думаю додавати до сего листу свої уваги, нехай собі кожний, що хоче міркує; а я маю ще один лист із Станіславова, як там Русини слетнями бавлять ся. Тамешні москвофіли дивують ся, що в „Буковині“ вже досить давно не було нічого про станіславівську руску консисторию. Думають очевидно, що нема нічого пильнішого, як тільки все про них писати. Притім здогадують ся, хто то перше писав до „Буковини“ і трапляють притім, як кулею в пліт. От радше би сиділи тихо, бо по імені можемо назвати москвофілів, котрі хотіли підкупити народовців, мнимих донисувателів наших, аби не тикали публично їх москвофільської совісти. Тепер для різномородности на одного високо поважаного народця-святищенника пустили сплетню, що він дав ся удобрухати і pomoже москвофілови стати деканом. Нема в тім ані слова правди; чутку пустили тільки на те, аби люди думали, що „Барвінчуки“ вже замовкли. Можемо успокоїти станіславівських москвофілів; ми маємо про них листів тільки, що з того зложив би ся грубий том. Колись они припадуть ся.

Ще кілька цікавих листів маю, та про них на другий раз.

* * *

„Бесіда“ конференція, котру скликала філія руского товариства педагогічного. Явило ся звиш 30 членів. Відчит „О вихованю дівчат“ мала пані Солтисова. По відчиті вела ся вельми поучаюча дискусія. — Дня 3. марта відбув ся вибір бурмістра в Тернополі. На 32 голосуючих одержав др. Лучаківський 27 голосів, а 4 картки віддано порожні. Адвокат Тищенко дїстав 1 голос. Сей пан сильно агітував за собою, але має надзвичайне щасте до одного голосу, бо при виборах до сойму дїстав також один голос на посла. Dziennik polski мабуть чи не з ініціативи може сего пана дуже перестерігав перед вибором Русина, а нотар Проміньський на передвиборчій нараді досить делікатно, але досадно маркував, же на kresach trzeba wybrać Polaka, а кс. Яннер поставив жадане, щоби др. Лучаківський підписав декларацію, „że nie będzie uciskał Polaków“, хоч Поляки бурмістри ніколи не підписували декларації, що не будуть „uciskać Rusinów! — У нас в Тернополі ще одна новина. До комнат „Бесіди“ скликала філія товариства Качковського загальні збори. Було здесять святищенників і з двайцять селян. Чернихівський Месія о. Курдидик мав відчит о радикалах і доказував, що те, чого радикали хотять, се правдиве було би нещасте для євїта! Злякав ся сердешний! Ему хотів доказати один селянин, котрий аж з під Збаража прийшов на ті збори, що о. Месія минає ся з правдою. Він не був членом, отже з початку не дали ему слова, а потім на жадане селян дозволили говорити. Ба, але як почули, що він не в їх дуду грає, то не дали докінчити, а викинули гостя за двері. От які гостинні москвофіли! А які патріоти?! Запрошення до членів адресували по польски!

Мильна поголоска. Свого часу подала одна львівська газета вість, що адвокат др. Северин Данилович переносить ся з Коломиї до Косова. Ся поголоска показала ся хибною, бо як др. Данилович заявляє, він остає ся й на даліше в Коломиї.

Женщина еміграційним агентом. В Тернополі арештовано Блюменфельдову, жену спенсіонованого офіціала катастрального, під закидом, що витуманювала від селян ріжні суми грошей, аби — як казала — постарати ся для них о вільний переїзд до Бразилії. Яко співвиновника увязнено також єї чоловіка. Они мали в Тернополі трафіку, а окрім того провадили від довшого часу фальшиву агентуру еміграційну. Блюменфельд має 60 літ, був офіціалом давних т. зв. урядів катастральних, а коли ті уряди перед роками знесено, пішов в пенсію. Він є родом жид, яко урядник вихрестив ся, а опісля вернув до своєї старої віри. Небавом потім залюбив ся в християнської дівчини, знов вихрестив ся і оженив ся з нею. По кількох літах умерла ему жінка, отже став знов жидом, а коли в друге залюбив ся в католичку, то знов вихрестив ся. Але та дівчина не вислухала его бажань та небавом збожеволіла, а характерний Блюменфельд вернув на стало — до жидівської віри. Маючи вже 60 літ оженив ся з 18-літньою жидівкою, своєю теперішньою жінкою. Дітий має четверо.

По 33 літах. В одній копальні вугля коло Вілінґ в державі Західна Вірджинія був старий, засипаний закін. Коли его перед недавним часом очищено і оглянено, найдено в нїм трупів чотирох гірників. Один сидів майже просто, опертий о скалу. На землі найдено фляшку, а в ній картку з тими словами: „2. падолиста 1863. Як би тота картка мала колись побачити світло денне, то нехай світ дізнає ся, що нас тут чотири, бо закін засипав ся. Не маємо нічого ні їсти ні пити. Сидимо тут вже вісім днів. — 4. падолиста. Івінг і Екільсон убили Ірі'ого і їдять его. Я з'їв вже одну холяву. Оливи в нашій лампі все меньше, а воздух дуже нездоровий. — 6. падолиста. Івінг убив Екільсона і відтяв ему ноги та тепер їсть їх. Танцює як божевільний з ножем. — 7. падолиста. Я тепер сам з убитим. У власній обороні мусяв я убити Івінга. Як раз з'їв я другу холяву. Вкладаю то мое письмо до фляшки, щоби про мою долю дізнали ся люди. — Йосиф Ольнай“. — Старі мешканці у Вілінґу не забули ще загадочного зникнення чотирох гірників. Двох з них було Англіїців і тогдішній англійський консуль зарядив за ними слідство, та

оно не дало успіху і аж тепер стало звістним, де поділи ся згадані робітники.

Складки: На Народний Дім зложили Осип Григорчук уч. з Чарторії 1 зр., Іл. Бойчук уч. в Доропівцях 1 зр.; замічаємо, що учитель Володимир Григорович з Витилівки дав 1 зр. 5 кр. на Народний Дім (а не як було подано, на нашу друкарню). На друкарню зложив Осип Григорчук уч. з Чарторії 1 зр.

Померли: о. Лаврентій Дрималик, гр. кат. парох Туринки, жовківського деканату, в 71-ім житі, а 44-ім святищенства; — в Чернівцях почтовий асистент Володимир Загородников в 28-ім році житя. — в Станіславові Олександр Чоловський, директор банку, в 61-ім році житя.

Телеграми „Буковини“.

—о—

3 дня 7-го марта 1896 року.

Ментона. Цісар приймав вчора князя Монака на $\frac{3}{4}$ годинній аудієнції.

Відень. Палата послів приняла в другім і третім читаню проект закону, який предложила гірнична комісія з нагоди внесення пос. Пернерсторфера що-до виплат гірнякам. Міністер рільництва гр. Ледебур заявив, що повеліваюче вмішване в часі змови мусить кожний міністер рільництва рішучо відкинути. Виводи пос. Пернерсторфера про неправильности в Остраві і Карвіні суть з виїмкою двох випадків неправдиві. Міністер просив як найскорше взяти проект організації стоваришень під нараду, а сим зробить ся ще більше соціально-політичне діло, як ухваленням законом.

Відень. В бюджетовій комісії заявив президент міністрів гр. Бадені підчас дальшої наради над заснованем міністерства залізниць, що може в сій справі лише повторити свої виводи в палаті послів. Засноване міністрів і постанови що-до їх обсягу ділання належить до виключних прав корони, а се потвердила 30-літня практика. Отже правительство мало не лише право але також обовязок поступати після законів і практики. Правительство поступило отже коректно і не може прийняти ані отвертих ані скритих закидів комісії, скритих іменно тим, що евентуально комісія хотіла би правительству дати вказівку на будуче. Помимо того правительство признає цілковито ненарушиме право парламенту що-до бюджету і того права не вкоротить ані не порушить. Що-до будучих постанов взглядом заснованя міністерств, то розходило би ся о зміну конституції, а комісія мусить ся застановити над тим, чи при одній бюджетовій точці випадає ставити так далеко сягаюче внесенне. Правительство мусяло би собі застерегти право висказати свою гадку в сій справі аж тогді, коли таке внесенне предложено би. Хоч як бесідник того бажає, та не може в комісії про се даліше розводитись, а може хіба сказати, що правительство не думає обмежувати бюджетових прав парламенту. Пос. Беер вніс резолюцію, котрою — не обмежуючи прав корони — взиває ся правительство, щоби оно при зміні рессортів і поділі істнуючих центральних місць, котрі мають вплив на державний бюджет, узвглядняло бюджетове право парламенту. Гр. Бадені заявив ся против сеї резолюції, бо навіть на випадок прийнятя сеї резолюції правительство буде поступати, як сим разом; врешті оно не думає обмежати бюджетових прав парламенту. Вкінці прийнято 17 голосами против 9 правительственный проект бюджетовий, а відкинено резолюцію Беера і внесення пос. Барайтера і Кайцля.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 5-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

Пшениця . . . від	7.30	до	7.80	від	7.60	до	7.70
Жито "	6.25	"	6.50	"	6.20	"	6.25
Ячмінь бров. . . "	5.—	"	6.—	"	4.80	"	4.90
Ячмінь простий . . "	4.50	"	5.—	"	5.50	"	5.75
Овес "	5.30	"	5.90	"	5.10	"	5.25
Ріпак "	8.20	"	8.75	"	9.25	"	9.50
Горох "	6.—	"	8.—	"	5.—	"	6.—
Вика "	0.—	"	0.—	"	0.—	"	0.—
Льнянка "	0.—	"	0.—	"	0.—	"	0.—
Біб "	0.—	"	0.—	"	0.—	"	0.—
Бобик "	4.25	"	4.75	"	0.—	"	0.—
Гречка "	0.—	"	0.—	"	0.—	"	0.—
Конюшина черв. . . "	25.—	"	32.—	"	29.—	"	33.—
Конюшина біла . . "	45.—	"	65.—	"	0.—	"	0.—
Конюш. шведск. . . "	30.—	"	40.—	"	0.—	"	0.—
Кукуруза нова . . . "	5.—	"	5.50	"	4.55	"	4.65
Хміль 00.— 00.— зр.	за кільки у Львові око- вита за 10.000 літрів 12.50—12.75						

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,улиця Петровича число 2,
має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану
Омелянном Поповичемроку 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 7
разом за 7 зр.

З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокое руске товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Виресль. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех галицьких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарські знаряди, збіжжя в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можливі обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Поліси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористійші умови і видає поліси і квіти в руській мові.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створене зареєстроване з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третіх лиць вкладки до опрощення по 5 процент. І гаранція цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки власителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтїгає ся десята част на удїл.

Зголошення о удїленні агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідане Теодота Галіпа, сторін 110, вісімки, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день святаї волї. Оповідане О. Я. Кониського, сторін 42, 16-ки, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усми-
рюючий лік на втиранє: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Просимо жадати сей загально
улюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею
і приймати з остерожністю лише флаш-
ки зі знамем охоронним „Котвиця“,
бо лише ті правдиві.
Антика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Добрі Ради.

Часопис ілюстрована для господарства, до-
мівства і забави. Виходить в Рогізні що місяця.
Передплата, платна в Рогізні, виносить на рік
1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогізні,
почта Садагура.

В редакції можна ще дістати давні рочни-
ки Добрих Рад.

1. рочник „Д. Р.“ містить до 200 поучаючих усту-
пів а зверх 120 забавних приказок і много иншого. Ціна
цїлого рочника 1 зр. 20 кр., без 2. числа 80 кр., а без 2.
і 3. лише 40 кр.

2. рочник „Д. Р.“ містить до 300 статейок, дуже
много приказок і одну довгу повість, що майже через всі
числа тягне ся: „Як то з Василя Двірничука зробив ся
Василь Дворницький і які він пригоди мав, що ся свого
роду відцурав.“ Ціна цїлого рочника 1 зр. 20 кр., а без
двох чисел 50 кр.

3. рочник „Д. Р.“ містить так само як і другий
рочник дуже много пожиточного для господарства і забави,
много образків і одну більшу повість: „Як визволювали
Сорохан і Громко своїх синів з військо“. Ся повість була
печатана вже 4 рази (3 рази по руски і раз по німецьки).
Ціна цїлого рочника 1 зр. 30 кр., без двох чисел 60 кр.

4. рочник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже
много пожиточного і забавного для всіх і окрім того много
дуже практичних рисунків. Ціна цїлого рочника 1 зр. 40 кр.,
а без двох чисел 70 кр.

5. рочник „Д. Р.“ містить окрім великих порад
для всіх ще і 8 дуже забавних повісток як нпр.: „Адво-
кат в небі“ „Ретельний жидок.“ Ціна 1 зр. 20 кр.

6. рочник „Д. Р.“ містить забавну повість: „Петро
Фостик і его син Фостович“.

Ціна 6 рочників разом з рек. пересилкою 6 зр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и							Відходять	П о ї з д и								
	поспішні			особові			мішані		поспішні			особові			мішані		
до Чернівців								з Чернівців									
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1224	.	.	639	1034	630		До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	304	.	.	948	947	513			
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	249	.	.	920	931	500		До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1244	.	.	654	1044	630			
З Новоселиць, Садагури	.	.	.	.	.	.	1145 935	До Садагури, Новоселиць	.	.	.	.	.	.	830	625	
до Львова								зі Львова									
З Відня, Кракова	122	510	840	700	906	900		До Кракова і Відня	840	250	1100	455	1025	645			
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	950	.	.	132	737	617		„ Підволочиск	.	156	546	.	950	1020			
З Підволочиск	225	1000	.	825	500	.		„ „ з Підзамча	.	210	600	.	1014	1044			
З „ на Підзамче	213	944	.	812	433	.		„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	615	.	.	1030	240	1035			
Зі Стрия	.	.	.	1205	810	142		„ Стрия	.	.	.	525	933	738			
З Белзця	.	.	.	800	440	.		„ Белзця	.	.	.	915	710				
Зі Скольного і Стрия	.	.	.	916	.	.		„ Скольного і Стрия	.	.	.	.	.	300			
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)	.	.	.	.	.	.		„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840	.	.	.	.	.			

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейский час різнять ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізници є 12 год., то на львівськім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

